

дарби за да бжде полезенъ на башинията си. И когато пламва освободителната война, той — вече петдесетъ годишенъ „дѣдо“ — отново се подмладява, помага на рускитѣ войски при минаването на Балкана и стига съ тѣхъ чакъ до Цариградскитѣ стени.

Следъ освобождението, дѣдо Славейковъ отново служи на отечеството.

Той ставалъ три пѣти министъръ. Билъ е и председателъ на Народното събрание.

Винаги добъръ, ловъкъ, съ хубава усмивка на устни, той се отдава въ последнитѣ си години издѣло на книжовна работа, която най-много отъ всичко го е привличала. И остави следъ смъртъта си множество родолюбни пѣсни, стихотворения, басни, статии, сборници отъ пословици.

Той е умрѣлъ на 68 години въ София и е погребанъ въ Софийскитѣ гробища.

Цѣлиятъ неговъ животъ е лъчезаренъ примѣръ, какъ трѣбва да обичаме и какъ трѣбва да служимъ на родината. Името му е — име на най-любимия учителъ и поетъ на народа. Затова и днесъ, на стогодишнината отъ неговия рожденъ день, цѣлъ народъ му въздава благодарностъ и хвала, и го обкичва съ обичъ и слава — като порасналъ внукъ, който се отплаща на своя скѣпъ и великъ дѣдо.

К. Константиновъ

КАКЪ ОБИКНАХЪ ПОСЛОВИЦИТѢ

Презъ есенъта на 1842 година излѣзохъ изъ Свищовското училище и станахъ „даскалъ“ въ Долна-махала, въ Търново. Тогава стѣпахъ въ шестнадесетата година. По онова време азъ бѣхъ извадилъ една пѣсенъ на грѣцкитѣ владии въ Търново, а именно за Панарета и неговия замѣстникъ Неофита.